

Kolmen sortin onnellisuutta

Usein kuulee sanottavan, että elämän tarkoitus on tulla onnelliseksi.

Menemättä sen syvemmin siihen, ovatko onnellisuus ja elämän tarkoitus oikeasti tällä tavoin toisiinsa kytköksissä, kannattaa onnellisuutta yhtä kaikki pysähtyä hetkeksi tarkemmin miettimään.

Kaikki onnellisuus ei ole perimmäiseltä luonteeltaan ja olemukseltaan samanlaista. Onnellisuuden voi jakaa kolmeen ryhmään.

Ensimmäisen asteen onnellisuus on nopeaa, välitöntä, aisteja miellyttävää ja se kumpuaa nautinnosta ja mielihyvästä. Tällaisen onnen saavuttaa helposti mutta toisaalta se on hyvin lyhyt kestoista. Tämä on sitä markkina- ja mainosmiesten tyrkyttämää onnea, jonka perään helposti lähdemme juoksemaan ja jonka kollektiiviseen tavoitteluun suuri osa talouselämästämme perustuu. Tämän sortin onni ei kuitenkaan ole pysyvää. Se palaa helposti loppuun: joko se on kestoaltaan lyhytaikaista tai sitten siihen yksinkertaisesti kyllästyy. Kuka nyt joka päivä haluaisi kermakakua syödä?

Päämäärätietoinen työskentely ja ponnistelu pitkäjänteisten tavoitteiden saavuttamiseksi synnyttävät toisen asteen onnellisuutta. Arjen aherrus ja elämä ylipäätään tuntuvat merkityksellisiltä ja mielekkäiltä, kun on maali johon pyrkiä. Tässä kohdin on kiintoisaa huomata, että onnellisuus ei ole vain tavoitteiden saavuttamisessa vaan myös jo niihin pyrkimisessä. Rakentaminen, opiskeleminen, uuden luominen, asioiden kaikenlainen kehittäminen ja parantaminen ovat

pohjimmiltaan toistensa synonyymejä. Ainakin ne kykenevät antamaan tekijälleen samankaltaista positiivista fiilistä ja onnellisuutta.

"Kolmannen asteen onnellisuuden löytää se, joka ymmärtää toisen hyväksi toimimisen arvon ja mielen."

Se kestävin onni löytyy sitten ihan uudesta

suunnasta. Käännetään katsetta, pois itsestä, kohti toista. Kolmannen asteen onnellisuuden löytää se, joka pystyy ja ymmärtää jakamisen, auttamisen, toisen hyväksi toimimisen arvon ja mielen. Tämä ei tunnu ihmisestä itsestään selvyydeltä. Monelle se on niin terveen mallisjärjen vastaista, ettei ikinä tule heittäytyttyä epäitsekkyuden vietäväksi. Vaikka monien filosofoiden ja uskontojen vuosituhantien viisaus yrittää ihmistä siihen rohkaista, on oman välittömän edun unohtaminen vaikeaa. Myös tieteellistä näyttöä löytyy: luin taannoin eräästä britti-yliopiston tutkimuksesta, joka todisteli sen puolesta, että pysyvin onni todella löytyy antamisesta ja auttamisesta. Tie onneen tekee yllättäviä mutkia.